

2. HÁZASSÁG ÉS EUCHARISZTIA

1. Gyülekezés

Személyes beszámolók az előző időszakról. Az előző „cselekvés” elhatározások élményei.

2.1 Bevezető ének

a./ Gitáros: Tápláló szent kenyér (Gával testvérek)

b./ Taizéi: Ahol szeretet (Énekelj az Úrnak 238.)

c./ Népének: Uram, Jézus, légy velünk (Hozsanna 150.)

2.2 Bevezető ima

Menjünk körbe: mindenki elmondhatja, milyen szándéokra kér imát, majd imádkozzunk el egy Üdvözlégyet.

2.3 Szentírási szakasz (Ef 5,21–33)

2.4 Elmélkedés, lelkiismeretvizsgálat

A házassági szövetséget Krisztus a szentség rangjára emelte. (ld. KEK 1601)
Mitől lesz valóban „szent” egy házasság? A miénk mennyire az? Milyen mértékben adunk helyet Krisztusnak a házasságunkban?

2.5 Ének

Gitáros: Fogadd el Uram (Énekelj az Úrnak 135.)

3.1 Gondolatébresztő

a./ Barsi Balázs: Názáret iskolája (Kecskemét 2014, 47. old.)

Szűz Mária és Szent József átlagos házasságról, gyerekekről ábrándoztak, de nyitottak voltak Isten akarataira, és készek voltak eredeti elképzelésük, a családi életről szőtt álmaik helyett Isten terveit megvalósítani. Gondoljunk csak Máriára, aki az angyali üdvözlés után olyan titok birtokosa lett, melyet még Józseffel sem oszthatott meg, és Józsefre, akinek bizalma Mária várandósságát látva kemény próbának volt kitéve.

Ha nem bízták volna magukat és egymást egészen Istenre, biztos, hogy nem tudtak volna kitartani egymás mellett. Így viszont megtapasztalták, hogy ő csodálatos módon el tudja rendezni az emberileg megoldhatatlannak tűnő helyzeteket is.

Egy család akkor válik Názáretté, ha megszületett az alapkötés Isten mellett, és aztán ki-ki mindennap ennek az erőterében él. Az élet odaadása feltűnés nélkül, a hétköznapiakban válik valóra, a családtagok közötti kommunikáció is a mélyben zajlik. Názáret lakói Isten irgalmas szeretetének csöndjében élnek. Történetük olyan közösséggé válás, mely közösség az Atyával és Fiával, Jézus Krisztussal.

b./ *Felelős vagyok a társam lelki üdvéért (egy katolikus édesanya tanúságtétele)*

Ádámmal egyházi esküvőnk volt a gyerekkori neveltetésünk miatt, de a hit akkoriban nem játszott szerepet a házasságunkban. Már házas voltam, amikor felnőttként megtértem. Templomba jártam, rendszeresen gyóntam és áldoztam, de Ádámot nem sikerült magammal vinnem. Ez kicsit zavart, mert úgy éreztem, az volna helyes, ha mi mindent együtt csinálnánk, és széthúzást okozok köztünk azzal, ha én mégis megyek.

Egy hívő barátom ajánlására elkezdtem Ádámért és a házasságunkért imádkozni. Ez lassan gyümölcsöket hozott, eljutottunk a házas MÉCS Napokra is, ami sokat segített, egyre inkább családdá kovácsolódtunk, születtek a gyerekek, és lassan megjelent a házasságunkban a közös imádság is.

Amikor az életünk rendeződni látszott, akkor tudtam meg, hogy Ádám megcsalt egy volt kolléganőjével. Megfogant egy kisbaba is, akinek életét egy magánklinikán titokban elvették, mire én megtudtam. Forgott velem a világ. A „megcsalt feleség” kifejezés túl kevésnek és banálisnak tűnt. Úgy éreztem, hogy évek hosszú imái és gyümölcsei csaláltak meg. Ádám is össze volt törve lelkileg, nagyon megbánt mindent, rengeteget beszélgettünk, velünk akart maradni, bocsánatot kért, de nem remélte, hogy megbocsátok. Tudtam, hogy a legtöbb feleség ilyenkor kiadná a férje útját, mégis elhatároztam, hogy meg akarok bocsátani, csak a fájdalomtól még nem tudtam, hogyan.

Isten nagyon közel volt hozzám azokban a napokban. Nélküle biztosan nem tudtam volna végigcsinálni. Egy Szentírás-szakaszra különösen emlékszem, ami megerősített: „*ha valamelyik asszonynak hitetlen férje van, és az kész vele lakni, ne hagyja el a férjét. Mert a hitetlen férj megszentelődik a felesége által...*” (1Kor 7,13–14) Egy atyától pedig azt hallottam, hogy felelősek vagyunk a társunk lelki üdvéért.

Együtt maradtunk. Ma elmondhatom, hogy a szörnyű időszak elmúltával sokkal közelebb kerültünk egymáshoz Ádámmal. Az, hogy megbocsátottam,

láthatóan nagyobb erővel bírt, mintha elzavartam volna, és láttam azt is, hogy többet fordult Isten felé.

Engem azért nagyon bántott, hogy ekkora bűnt követett el, mint az abortusz. Kértem tőle, hogy imádkozzon, és megígérte, én pedig hittem neki. De emlékszem, hogy az eset után hónapokig minden imádságomat kétszer mondtam el, egyszer a magam nevében, egyszer pedig Ádám helyett, arra az esetre, hogyha mégse imádkozna. Böjtöt is vállaltam a lelkéért.

A megbocsátás után még nagyon sokáig nem tűnt el a szívemből a fájdalom. A szentáldozás ereje mindig segített. Felismertem, hogy ez az út nem széthúzás többé, mert az én szentségi életem mindkettőnk lelkére hatással van, hiszen mi egyek vagyunk a házasságban.

Később, egy MÉCS Retorno hétvégén a liturgiák és a Szentlélek segítségével teljesen újjászületett a házasságunk. Sok év távlatából ma elmondhatom, hogy bár van még út előttünk, mára keresztény család lettünk, közös imádságokkal, és a gyerekeket is ebben neveljük. Azt tudom, hogy nem élünk mindketten egyformán mély lelki életet, de látom, hogy Ádám mekkora utat tett meg onnan, ahonnan indult. A tizenöt éves házassági évfordulónk után azt mondta, hogy biztos azért kerültünk össze, hogy én visszavezesse őt a jó Istenhez, ő meg gondoskodjon rólam.

3.2 Megfigyelés

- Milyen gondolatot, élményt juttatott eszembe a Gondolatébresztő?
- Megtörtént a házasságunkban, hogy valamiről ábrándoztunk, de nyitottak voltunk Isten akaratára, és készek voltunk eredeti elképzelésünk helyett Isten terveit megvalósítani?
- Mikor éltük át, hogy Istennel való kapcsolatunk segített áthidalni egy nehézséget a házasságunkban/családunkban?
- Hogyan ad példát szentségi életünk gyermekeinknek, házastársunknak? Volt, hogy szavá tették?
- Mennyire beszélünk Isten-kapcsolatunkról, szentségi életünkről a házastársunkkal? Mennyire tekintjük magánügynek? Miért?

3.3 Értékelés

Fábry Kornél atya Házasság és Eucharisztia c. előadása alapján (www.iec2020.hu)

A házasság szentségét a házastársak egymásnak szolgáltatják ki, a kölcsönös önátadás által. Az Eucharishtiában ugyanezt az önátadást fedezhetjük fel.

Jézus nekünk adja magát, nem fél ránk bízni magát a kenyér színében, nem mondja, hogy nem vagyunk rá érdemesek, és bevállalja azt a rizikót is, hogy az önátadás után esetleg mégsem bánunk vele kellő tisztelettel.

A legstabilabb kapcsolat az Isten-kapcsolat, hiszen Ő mindig ott van és ott lesz nekünk, bármilyen helyzetbe kerülünk. Ezért mindig ez a kapcsolat kell, hogy az első legyen az életünkben. Ebbe az Isten-kapcsolatba beágyazódva kellene megszületnie a házasságnak és minden további emberi kapcsolatnak.

A Krisztussal való egyesülés a szentáldozásban olyan a lelkünknek, mint földi síkon a házastársunkkal való egyesülés. Mindkettő fizikai és lelki egyszerre. Nem teljes, ha csak az egyik van jelen.

Gyakran halljuk, milyen fontos a házasságban a megfelelő kommunikáció. Amikor az egymással való beszélgetés elmarad, hiába vagyunk együtt testileg, elkezdnek problémák lenni. Itt megint párhuzamot lehet vonni: az Istennel való kommunikáció nem más, mint az imádság. Ha csak szentáldozáshoz járulok, de nem imádkozom, vagyis nem beszélgetek Istennel őszintén, akkor az Isten-kapcsolatom olyan üres lesz, mint a házaselet beszélgetések nélkül. Ezért fontos az imádság, bármilyen élethelyzetben vagyunk.

A családban nagyon fontos a példaadás a szentségi élet során. Gyermekeink rólunk veszik a példát. Ha együtt megyünk szentmisére, ha látják, hogy rendszeresen járunk gyónni, áldozni, szeretettel vagyunk embertársaink iránt, segítünk másokon, tisztaságban élünk, akkor ez lesz számukra a minta. De a példaadás házastársunk számára is fontos lehet: nem biztos, hogy azonos lelki szinten éljük meg a hitünket, sőt előfordulhat, hogy egyikünk valamikor hitbéli krízist él meg. Úgy, ahogy betegségben egymás testére vigyázunk, vigyáznunk kell egymás lelkére is.

Felfedezhetjük, hogy egy élő Isten-kapcsolatban nagyon hasonló dolgok szükségesek, mint a házasságban: imádság = kommunikáció; szentségimádás = csend, minőségi idő; dicsőítés = elismerés, dicséret; szentáldozás = egyesülés.

A családban életállapotunk nem mindig teszi lehetővé, hogy intenzív lelki életet éljünk. Ez érthető, de fontos, hogy ne mondjunk le erről. Hiszen az Úr Jézus azt mondta, hogy *aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van (Jn 6,54)* Nem kell tehát kutatnunk az örök élet elixírjét, hiszen Jézus itt van velünk az Eucharishtiában.

A házasság szentségének kegyelméről a Katolikus Egyház Katekizmusa így beszél:

„A keresztény házastársaknak életük állapotában és rendjében saját ajándékuk van Isten népén belül”. A házasság szentségének e sajátos kegyelme arra van rendelve, hogy tökéletesítse szeretetüket és erősítse fölbonthatatlan egységüket. E kegyelemmel „az életszentségre segítik egymást a házáséletben, valamint a gyermekek elfogadásában és nevelésében”. (1641)

E kegyelem forrása Krisztus. „Miként ugyanis egykor a szeretet és a hűség szövetségével Isten a népe elé sietett, úgy most az emberek Üdvözítője és az Egyház Völegénye a házasság szentsége által elébe jön a keresztény hitvestársaknak.” Velük marad és erőt ad nekik, hogy fölvegyék keresztjüket és így kövessék Őt, bukásaik után fölkeljenek, bocsássanak meg egymásnak, „egymás terhét hordozzák”, legyenek „egymásnak alárendelve Krisztus iránti tiszteletből” (Ef 5,21), valamint kölcsönösen szeressék egymást természetfölötti, gyengéd és termékeny szeretettel. (1642) *(A jelölt idézetek Szent II. János Pál pápa Familiaris Consortio c. apostoli buzdításából származnak)*

3.4 Cselekvés

A következő hónapban próbáljunk eddigi lelki életünkhöz mérten eggyel több helyet adni Krisztusnak a házasságunkban, családukbán!

(pl. közös imádság, közös szentírásolvasás, közös szentségimádás, közös szentmise, közös készület szentgyónásra, ima egymásért, házioltár létesítése, házasságunk megújítása, közös részvétel az Eucharishtiáról szóló MÉCS Napokon vagy más lelkigyakorlaton, zárandoklaton stb.)

4. Záróima *(Családi imafüzet, Szt. Maximilian, Miskolc 2006, 11.old.)*

Istenünk, Te ragyogó példaképnek állítottad elénk a Szent Családot. Segíts, hogy nyomában járjunk, gyakoroljuk a családi élet erényeit, mindig egyek maradjunk a szeretetben, és házad népével együtt örvendezve élvezhessük örök jutalmadat. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Mi Atyánk...